

Jaume Coll Mariné (Muntanyola, 1989), ha publicat un petit recull d'haikús intitulat *D'un*, dins el volum conjunt *La Vida Estesa* (2009) i algun altre poema o text de manera circumstancial. Ha estudiat Filosofia (UB) i és baixista i/o contrabaixista d'alguns projectes; ara per ara és, sobretot —i en aquest camp—, baixista d'Obeses.

LES VAQUES

Si de cop mires pels ulls
i mires lluny enllà de casa
i veus la Plana, els Pirineus
i allà dalt, just al davant,

l'església aquesta que està sola,
tanca'ls de cop, amaga-ho tot,
veuràs la Plana, els Pirineus
i davant teu, l'església, sola,

i les vaques que van fent,
que si passes fan que et miren
i diuen «què?» i tu «doncs mira»
(ajups el cap, elles les banyes);

i, els vedells, que tant els carda,
ho tenen fet, que ni xumar,
res no se'n va, res no s'acaba,
que avui fa vent, també per dins,

i va durant això de viure.

(De *Quanta aigua clara al ulls de la veïna*)

UN GRAN SENYAL DE POLS

La nit ho arregla tot
i ens mira sense cara.
la nit ho amaga tot
i ens cuida i fa de mare.

Si enfones un record
o perds allà on anaves,
t'explica amb el cor fort
que «dorm, i després caves;

Jaume Coll Mariné

que dins de la foscó,
i endins de les parpelles,
hi ha tot de meravelles
més rares que la por.»

El dia ho rima tot
i ens veu des del balcó;
t'ensenya cada mot
i a entendre'n cada olor.

El dia, si l'esperes, fa de pare.

(De Quanta aigua clara al ulls de la veïna)

GUINEU BLAU-NEGRA

Més blau, potser, que aquesta nit;
més blau, potser, que l'auditori
d'aquesta nit, sense que mori,
encara, el bosc dins el seu crit,

el llapis gris a l'escriptori,
el verd blavós, mig embogit,
i que es marfon amb el neguit
que és el del beix damunt l'ivori.

Més blau, més fosc que l'esclafit
que fa l'olor d'una guineu
que mor entre esbarzers, que veu,

morint, al fons d'un mar arbori,
un ull, la llum (i és un brunzit);
més blau, més fosc que el que hem escrit,

el cos d'una guineu,
caient, sempre vermell, sempre irrisori,
damunt el bosc de bronze de la nit.